

Концепции за живота

Не съм щастлива! Не че съм нещастна, но и щастлива не съм. На години станах, а още не съм сигурна как точно да концепирам живота си. Изборът голям, а животът кратък, така да се каже.

Дали да съм щастлива майка на три-четири-пет деца, която сади биоморкови в саксиите на балкона, става сутрин в 6 да прави закуски за училище, а вечер играе домашен куклен театър, докато къщата ухае на гювеч и банички?

Или по-добре да се откажа от мечтите за семейна идилия и малка къща в прерията и да се отдам на някаква кариера? Просто си представям: перфектен костюм и висок ток по перфектното ми тяло, строг поглед, лаптоп и чанта с документи, голям офис с кожен стол (моля, нека да е въртящ се), два пъти в седмицата служебни полети насам-натам, дълги конференции, на които всички треперят от мен и изпадат във възторг от идеите ми. И разбира се, всяка сутрин кафе в картонена чашка, щото нали съм бизнесдама и нямам време за закуски и прочие простотии.

Обаче на мен и изкуството ми се отдава. Мога да пея, а мога и да свиря. Изкарвам от воле котешкия марш на пианото, но всички се просълзяват, когато ме чуят – толкова чувство влагам. Може нещо на сцената да се реализирам. Я тия на Евровизия, да не би да могат да пеят? Сред тях и аз ще съм като истинска певица.

Обаче па баба казва: „Музикант къща не храни“. Не знам дали да не се ориентирам към туризма нещо. Мога да продавам апартаменти по морето.

Не ми се вижда трудно да си брокер. Що па и аз да не стана? Сутрин едно плажче, после развеждам няколко клиенти из бургаските гарсонieri, следобед пак плажче, а вечер показвам панелките из Слънчев бряг. След това право в дискотеката.

Ама пък цял живот тука в България ли да гния?

Ще взема да емигрирам. Много романтично ми се вижда, а и печелившо. Пълня куфара на дядо, пътувам седмица с кораб към Америка, накрая измършавяла от глад и жажда и пълна с въшки и надежди съзирам Статуята на свободата. Разплаквам се. Скачам в морето с куфара и плувам към късчето свидна американска земя. Падам на колене и го целувам. Финални букви. Тъмнина в залата.

Като казах зала – бе най-добре актриса да стана. В сериал. Аз съм бедно момиче от крайния квартал, а той е таен милионер. Толкова таен, че даже не си купува самообръсначка и ходи все брадясал. Сутрин се обичаме, вечер даваме интервюта. Печелим награди и ни водят по фестивали. Любовта пред камерата прераства в любов и в живота.

Ужас, не мога да се спра на нито една възможност. Вече повече от 30 години. Мъка си е това, казвам ви. Не знам дали е възможно да комбинирам всичките тези концепции в един живот. Примерно в понеделник съм бизнесдама. Ставам в 6, за да тичам на фитнес пътечката пред телевизора и гледам CNN. Понеже нямам пътечка, тичам на място, но съм си сложила лента в косите като във филма за Роки. CNN е скучна, затова обръщам на „Планета“. Тъкмо да се подготвя за вторника, че тогава ще съм певица. После тегля душ, обличам костюма и си правя кафе, което сипвам в картонената чашка. Че в „Красно село“ кафето на спирката е в пластмасови. Не ми се връзва с концепцията. Взимам маршрутката, то все едно си със самолет. Подскачаме си вътре и си представям, че има турбуленции. Денят започва с адреналин.

Във вторник ще съм човек на изкуството. За целта съм си сменила боята за коса и вече ходя перхидролено руса. Имам

и ноктопластика. Тренирам с микрофона, да знам от коя страна се държи. Мога да подвиквам и „Айдееееехе! Ръцете горррееее!“ Засега е добре. А и външният ми вид е много универсален – ставам и за фолкпевица, и за съдийка. Може в сряда примерно да съм съдийка. Така и сексуалният ми живот ще е балансиран – един път мене ще ме..., друг път аз ще ги... Важно е клиентите да си плащат.

В четвъртък и петък може да съм майка. Там трябва две неща: да гледам мило и просълзена от любов да казвам: „Недей да дърпаш косичката на леличката с пръстчетата си, че са омазани със сладоледче и ще има проблемче! Остави лопатката на момченцето и не го удрай по главичката, че ще има оле-оле и ще викаме линейчицата с докторчетата да му правят превръзчица“ Или пък ще гледам лошо и ще крещя: „Е к’во толко, омазал ви със сладолед фризура. То па егати и фризура! После що не раждали деца хората! Ми как да раждат, като е пълно с такива детемразци като вас, бе ГОСПОЖА!“ В останалото време ще си седя на площадката, ще пия кафенце, ще пуша цигарки и ще си чета „Блясък“. Това с гювеча и баничките мога да го отпиша от концепцията, тия пицарии за какво са?

Събота и неделя ще си почивам. Въпросът само е какво да правя с децата от понеделник до сряда, кога да си разуча песните за вторник и дали мога да ходя на работа само в понеделник? А и трябва да отделям време за пътечката сутрин, че да не напълнея. Много е сложно, казвам ви! Затова вече толкова години нищо не съм решила. Седя си вкъщи, гледам сериали и се карам на съседските деца да не викат, че ми пречат. Одумват ме, че съм мързелива и не работя. Поне едно семейство, вика майка ми, свърти като хората. А, не! Семейство, деца, пране, гювечи... А кариерата? Как се прави кариера със семейство на шията? Баща ми вика намери си най-сетне работа, стига си клечала в къщи пред телевизора. Много му е лесно на него – ще почна работа, ще забременея, ще родя и тия деца после кой ще ги гледа?!? А?

Една новина от пресата днес ме изпълни с носталгия и успокоение*. Обичам да виждам, че миналото не е съвсем заличено и че някои порядки от ранната ми младост все още съществуват и едва ли някога ще бъдат изличени. Става дума за водещата новина на „24 часа“: „Софиянци се къпят в неделя и перат в понеделник“.

Ура! Демокрацията не ни е взела всичко. Може трабантите да са вече в миналото, паметника на „Съветската армия“ да го клатят, мавзолеят да е гръмнат, Георги Димитров да е погребан, кафявите мечки да са на изчезване, хората на село да са единици, българският боб да е мексикански, а домати холандски. Може! Обаче банята в неделя – ама само в неделя! – си е още тук.

Едно време баба ми разправяше, че когато дошли германците, цяло село се събирало да ги гледа как се къпят на кладенеца всяка сутрин през януари. Цъкали с език увитите в миризливи кожуси дядовци, цъкали и загрижено подвиквали: „Ще се простудиш, бе, момче!“ Ама германец от дума чува ли? Къпе се и туй то. Сняг, студ, а той се полива с вода, че и сапун слага. И това всеки ден!!!

После като дошли руснаците, духовете на село се поуспокоили. Те (да ме прощават русофилите) си били по нашенски миризливи, крадливи и въшливи.

---

* Фейлетонът излиза на 20 май 2011 г. – бел. авт.

Ами ние от време оно си знаем, че банята е празник, прави се рядко, но с голяма радост, а съседите те поздравяват с „Честита баня!“. Чърчил се бил подиграл на хигиенните навици на българина с думите, останали в историята: „Има един народ на Балканите, който като се изкъпе, си честити!“

Ами то си е за честитене! Знаеш ли какво е некъпан да седне до теб в рейса през лятото на 40 градуса, а господин Чърчил? Затова в рейса от май до септември се издържа само в понеделник. Айде от мен да мине и във вторник. Хората с хроничен синусит може и в сряда да не им прави впечатление, ама от четвъртък до края на седмицата си е мор! Вие, господин Чърчил, едно време в Европа сте имали голямата чума, ние тук си имаме голямото некъпане. И двете епидемии носят големи жертви! Така че не се подигравайте, а поднесете съболезнования и мълчете почитно!

А на Бойко Борисов софиянци трябва да са благодарни до гроб. Направи им метро, че да не трябва да се къпят и в бъдеще по-често от веднъж седмично. То под земята си е хладничко, метрото те придвижва бързо, та миризмите не те убиват. Ето така се съхраняват традициите. С нови технологии, които ни позволяват да си караме по старому. Нали знаете онзи соц виц, в който Бай Ганьо като отишъл в командировка на хотел, видял, че има топла вода, но понеже било сряда, въздъхнал: „Ееех, ако беше и неделя, щях да се изкъпя!“ Ей така си живеем ние тука в Софията, и така ще си живеем винаги.

Но за да не се чувстваме сами и изоставени с навиците си в глобалния свят, ще ви успокоя с един трик, който може да започнем да използваме. Казва се италиански душ, по името на народа, който го е измислил. Италианският душ се прави с дезодорант. Взимаш шишето, вдигаш ръка над главата като душ и натискаш. Пръскаш от горе до долу, за да заличиш неприятната миризма. Някои еколози може би ще подскочат, че аерозолите вредят на околната среда.

Аз обаче ще им отговоря: А знаете ли колко вода пести българинът с душ само в неделя? Ако не сме ние, Етиопия съвсем да е пресъхнала! Еко е българинът, и туй-то! Затова най-добре да подхванем сънародниците на господин Чърчил и съседите им, дето най-безотговорно се къпят всеки ден, и да поискаме наказателни процедури за тях от Европейската комисия. Тъй де, защо харчат вода? За да не плъзнат болести ли? Еми да ядат чесън, да жулят ракия и болестите сами ще бягат, още като ги подушат отдалеч. Нека да не се фръцкат, а да научат нещо от нас и от италианците, че да спасим заедно света!